

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Tomasz Szanciło (przewodniczący)

SSN Marcin Łochowski

SSN Krzysztof Wesółowski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 27 czerwca 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej G.Z.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 15 kwietnia 2021 r., I AGa 229/20,

w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w W.

przeciwko G.Z.

o zapłatę,

oddala skargę kasacyjną.

Marcin Łochowski

Tomasz Szanciło

Krzysztof Wesółowski

[SOP]

UZASADNIENIE

Pozwem w postępowaniu nakazowym powód Bank S.A. w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od G.Z. i P.Z. 97 026,31 zł wraz z bliżej określonymi odsetkami należności z weksla, stanowiącego zabezpieczenie umowy kredytu.

W dniu 8 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, orzekając nim zgodnie z żądaniem pozwu. Nakaz zapłaty uprawomocnił się wobec pozwanego.

Na skutek wniesienia przez pozwaną zarzutów, wyrokiem z 8 października 2020 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku utrzymał w mocy ww. nakaz zapłaty z zastrzeżeniem, że odpowiedzialność pozwanej jest solidarna z odpowiedzialnością P.Z. wynikającą z ww. nakazu zapłaty oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że 12 czerwca 2013 r. powód zawarł z P.Z. umowę kredytu, na mocy której powód zobowiązał się udzielić pozwanemu kredytu w wysokości 200 000 zł z przeznaczeniem na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej. W przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane, powodowi przysługiwało prawo wypowiedzenia umowy w całości lub w części z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia oraz prawo żądania od pozwanego po upływie okresu wypowiedzenia niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami za okres korzystania z kredytu. Strony postanowiły, że zabezpieczeniem umowy będzie weksel *in blanco* poręczony przez pozwaną, małżonkę kredytobiorcy, wraz z deklaracją wekslową. Pozwany podpisał weksel jako jego wystawca, zaś pozwana jako jego poręczyciel. Tego samego dnia pozwany podpisał deklarację wekslową wskazującą, że weksel *in blanco* jest zabezpieczeniem zobowiązań wynikających z ww. umowy kredytu.

Jednocześnie, w związku z poręczeniem za zobowiązania wekslowe, pozwana podpisała deklarację, w której oświadczyła, że przyjmuje do wiadomości, iż bank ma prawo wypełnić weksel w każdym czasie w przypadku niedotrzymania umownych terminów spłaty kredytu zaciągniętego przez kredytobiorcę na podstawie umowy kredytowej na sumy odpowiadające aktualnym roszczeniom banku w walucie, w jakiej są wyrażone, które są zgodne z księgami banku i obejmują kwotę wierzytelności głównej wraz z odsetkami i innymi kosztami na dzień przedstawienia weksla do zapłaty, jak również do opatrzenia weksla datą płatności według swego uznania, zawiadamiając o tym każdorazowo listem poleconym, wysłanym najpóźniej 7 dni przed terminem płatności do wystawcy i poręczyciela wekslowego. Deklaracja wskazywała również na obowiązek powiadomienia przez bank poręczyciela

wekslowego o opóźnieniu w spłacie zobowiązania wynikającego z umowy listem poleconym w terminie 30 dni od dnia upływu terminu spłaty wskazanego w umowie kredytowej.

W dniach 21 listopada 2014 r. oraz 4 kwietnia 2016 r. strony podpisały aneksy do umowy kredytu, w których zostały ustalone nowe harmonogramy spłat.

W związku z niedotrzymaniem terminów spłat kredytu, pismem z 28 września 2016 r. powód wezwał pozwanego do spłaty powstałego zadłużenia przeterminowanego, informując jednocześnie o zamiarze wypowiedzenia umowy kredytu w przypadku niespłacenia zadłużenia we wskazanym terminie. Wskutek nieuregulowania powyższego zadłużenia, pismem z 21 listopada 2016 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę i wezwał do zapłaty całej wierzytelności w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia. Powód wskazał jednocześnie, że na dzień sporządzenia pisma zadłużenie wynosi łącznie 91 499,54 zł, zaś wpłata całości zadłużenia w ciągu 30 dni od otrzymania wypowiedzenia skutkować będzie uznaniem wypowiedzenia za bezskuteczne i utrzymaniem dotychczasowych warunków umowy kredytowej. Wobec braku wpłaty zadłużenia powód wypełnił weksel na 97 026,31 zł.

Pismami z 29 sierpnia 2017 r. powód wezwał pozwanego i pozwaną do wykupu weksla w terminie do 11 września 2017 r. Wezwania te, skierowane na adres wskazany w umowie do korespondencji, nie zostały przez nich podjęte w terminie. Pismami z 20 marca 2018 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego i pozwaną do spłaty zadłużenia w kwocie 100 579,31 zł w terminie 5 dni od daty otrzymania pisma.

Na tle tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości. Sąd Okręgowy podniósł, że jako podstawę swoich roszczeń powód wskazywał zobowiązanie wekslowe. Bezspornie istniał stosunek podstawowy wynikający z umowy kredytu, dla którego weksel pełnił rolę gwarancyjną. Sąd Okręgowy uznał za niewystarczające stwierdzenie pozwanej, że kwestionuje zasadność, jak i wysokość dochodzonego roszczenia. Zdaniem Sądu pierwszej instancji pozwana nie wykazała, jakoby roszczenie nie istniało, czy też istniało w innej wysokości, bowiem na poparcie swoich twierdzeń nie przedstawiła żadnych dowodów. Z kolei powód w toku postępowania przedłożył obszerną

dokumentację, z której wynikała wysokość zadłużenia pozwanej. Sąd Okręgowy uznał, że powód miał podstawy do tego, aby wypowiedzieć umowę i skutecznie to uczynił. Powód dysponował nie tylko oryginałem weksla, jak również deklaracją poręczyciela wekslowego, której treść wskazywała, że weksel ten został wypełniony zgodnie z deklaracją.

W ocenie Sądu Okręgowego osoba, która złożyła podpis na wezwaniu do zapłaty, a która pracowała w dziale restrukturyzacji powoda, posługiwała się jego papierem i pieczęcią, była przez niego umocowana do wystosowania takiego wezwania.

Wyrokiem z 15 kwietnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pozwanej. Sąd drugiej instancji wyjaśnił abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego, wskazując że samo podpisanie dokumentu określonego mianem „weksel” zobowiązuje wystawcę, bez względu na przyczynę wystawienia. Wskazał także, że oparcie roszczenia na wekslu przerzuca na dłużnika ciężar dowodzenia zarzutów co do nieprawidłowego, to jest niezgodnego z deklaracją wekslową, wypełnienia weksla.

Powołując się na art. 32 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (dalej: „pr.weksl.”) i wyrok Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2019 r., I CSK 732/17, Sąd Apelacyjny wskazał na abstrakcyjny charakter zobowiązania awalisty oraz to, że wadliwość stosunku podstawowego nie wpływa na ważność zobowiązania poręczyciela. W konsekwencji wierzyciel wekslowy może domagać się zapłaty od awalisty, powołując się jedynie na treść weksla. Sąd Apelacyjny podkreślił także, że poręczenie wekslowe jest instytucją odrębną od poręczenia cywilnego uregulowanego w kodeksie cywilnym. Byt prawny poręczenia wekslowego nie zależy bowiem od istnienia wierzytelności, lecz od istnienia podpisu na wekslu.

Odnosząc się do zarzutów kwestionujących skuteczność wypowiedzenia umowy kredytowej z uwagi na brak elementów istotnych wypowiedzenia (tj. zarzutu opartego na wykładni art. 75c ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe; dalej: „pr.bank.”) oraz braku podpisu osoby uprawnionej do reprezentacji powoda, Sąd Apelacyjny przypomniał, że powód miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie w przypadku niedotrzymania umownych terminów spłaty kredytu

(pkt 2 ust. 1 deklaracji wekslowej)), nie zaś w przypadku skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu kredytobiorcy. Tym samym zarzuty odnoszące się do skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej pozostają, zdaniem Sądu Apelacyjnego, irrelewantne dla odpowiedzialności pozwanej jako awalisty.

Sąd Apelacyjny zauważył także, że bez względu na ocenę skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej, wygasła ona najpóźniej z upływem 8 czerwca 2018 r., a zatem w dacie wniesienia pozwu zobowiązanie z tytułu umowy kredytowej, bez względu na przyczynę ustania umowy, było wymagalne. Na marginesie Sąd Apelacyjny wskazał, że w prawomocnym nakazie zapłaty z 8 listopada 2018 r. odsetki ustawowe zostały zasądzone od 12 września 2018 r., czyli już po dacie wygaśnięcia umowy.

Sąd Apelacyjny powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2008 r., III CSK 193/07 wskazał, że ciężar dowodu zarzutu nieprawidłowego wypełnienia weksla *in blanco* (tj. sprzecznego z deklaracją wekslową) zostaje przerzucony na dłużnika. Dla zakwestionowania wysokości zobowiązania wynikającego z weksla nie jest wystarczające przytoczenie ogólnych zarzutów o dokonywanych wpłatach na poczet długu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego pozwana w żaden sposób nie wykazała, w jakim zakresie kwota wynikająca z weksla jest nienależna, w sytuacji gdy z materiału dowodowego wynika, że zadłużenie z tytułu kredytu istniało w wysokości wynikającej z weksla. Jednocześnie Sąd drugiej instancji zauważył, że zarówno istnienie, jak i wysokość zobowiązania pozwanego względem powoda wynika także z prawomocnego nakazu zapłaty, a na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. wiąże on Sąd przy ustaleniu co do istnienia i zakresu wymagalnego zadłużenia wobec powoda z tytułu zaciągniętego kredytu. Pozwana nie przeciwstawiła żadnego dowodu, który podważałby powyższe w odniesieniu do zakresu zadłużenia istniejącego po jej stronie, jako awalisty, wywodzonego z tej samej podstawy faktycznej.

Skargę kasacyjną w sprawie wniosła pozwana, która zarzuciła naruszenie:

- art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 75c pr.bank. przez jego błędną wykładnię i niezastosowanie, w sytuacji gdy powód nie wykazał, aby przed doręczeniem wypowiedzenia umowy skutecznie wezwał pozwanego do zapłaty zaległości,

jednocześnie informując go o możliwości restrukturyzacji umowy kredytu;

- art. 104 zd. 1 k.c. przez jego błędną wykładnię i niezastosowanie, w sytuacji braku wykazania umocowania pełnomocnika do złożenia oświadczenia woli, stanowiącego jednostronną czynność prawną;

- art. 365 k.p.c. przez jego błędną wykładnię i zastosowanie, przejawiające się w uznaniu, że uprawnomocnienie się nakazu zapłaty przeciwko jednemu z dłużników solidarnych wiąże Sąd drugiej instancji co do istnienia i zakresu wymagalnego zadłużenia wobec powoda z tytułu zaciągniętego kredytu;

- art. 321 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przejawiające się w orzeczeniu przez Sąd drugiej instancji co do roszczenia nieopartego na podstawie faktycznej wskazanej przez powoda do chwili zamknięcia rozprawy przed Sądem pierwszej instancji, tj. na podstawie wygaśnięcia umowy kredytu w czerwcu 2018 r., w sytuacji gdy powód konsekwentnie powoływał się na fakt wypowiedzenia umowy kredytowej;

- art. 232, 233, 245 k.p.c. a także art. 6 k.c. polegające na uznaniu, że powód udowodnił wysokość swojego roszczenia;

- art. 233 § 1 w zw. z art. 382 i 385 k.p.c. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie;

- art. 233 § 1 oraz art. 378 § 1 k.p.c. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego oraz przyjęcie, że zarzuty apelacyjne pozwanej odnoszące się do niedopełnienia przez powoda przesłanek wynikających z art. 75c pr.bank. pozostawały irrelewantne dla odpowiedzialności pozwanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zasadna.

Sformułowane zarzuty naruszenia przepisów postępowania w istocie stanowią polemikę z dokonaną przez Sąd Apelacyjny oceną dowodów. Rozważania skarżącej odnoszą się bezpośrednio do sfery ustaleń faktycznych. Tymczasem zarzuty skargi kasacyjnej nie mogą dotyczyć dokonanej przez sąd drugiej instancji oceny dowodów i dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych (art. 398³ § 3 k.p.c). Sąd Najwyższy jest nimi związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c). Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się na temat tego ograniczenia swojej kognicji, wskazując że nie jest ona

zależna od sposobu ujęcia zarzutów przez samego skarżącego, jako zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego lub materialnego, jeżeli w istocie zmierzają one do polemiki z ustaleniami faktycznymi lub oceną dowodów (zob. przykładowo postanowienia: z 6 sierpnia 2012 r., II CSK 108/12; z 8 listopada 2013 r., II CSK 224/13; z 11 kwietnia 2018 r., I CSK 701/17; z 28 lutego 2019 r., V CSK 394/18). Odniesienie wywodów do ustaleń faktycznych poczynionych przez sądy powszechne oraz dokonanej przez nie oceny dowodów w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi kasacyjnej jest zatem niedopuszczalne z mocy art. 398³ § 3 k.p.c., bowiem Sąd Najwyższy jako sąd prawa, a nie sąd faktu, jest związany ustaleniami i oceną dowodów dokonaną przez sądy *meriti*. Z powyższego względu zarzuty naruszenia art. 232, 233, 245 k.p.c. i art. 6 k.c., art. 233 § 1 w zw. z art. 382 i 385 k.p.c. oraz art. 233 § 1 i art. 378 § 1 k.p.c. nie mogą być skuteczne.

Należy przy tym zaznaczyć, że podstawowa dla rozstrzygnięcia sprawy kwestia, tj. rozkładu ciężaru dowodu na fakt istnienia (nieistnienia) i wysokości zadłużenia w przypadku dochodzenia należności z weksla, została przez Sąd Apelacyjny rozstrzygnięta w sposób prawidłowy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym weksel *in blanco* może być środkiem zabezpieczenia wierzytelności wynikających z różnorodnych stosunków prawnych. Zobowiązanie to ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, a więc niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego zaciągnięcie. Wręczając i przyjmując weksel strony obejmują bowiem swoją wolą jego funkcję zabezpieczającą, z której wynika, że inkorporowana w nim wierzytelność ma ułatwić zaspokojenie wierzyciela. Ciężar dowodu, że zdarzenie, w związku z którym wystawca i poręczyciel podpisali weksel nie istnieje, względnie zakres ich odpowiedzialności jest mniejszy niż wynika to z treści weksla, spoczywa właśnie na wystawcy oraz poręczycielu wekslowym (wyrok SN z 9 stycznia 2019 r., I CSK 732/17, OSNC-ZD 2020, nr 1, poz. 11). Dla poniesienia tego ciężaru nie jest wystarczające wyłącznie zakwestionowanie kwoty wskazywanej przez posiadacza weksla. Konieczne jest udowodnienie, że dług zabezpieczony wekslem bądź w ogóle nie istnieje lub istnieje w innej konkretnie wskazanej i udowodnionej wysokości.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 321 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Zarzutu tego nie uzasadnia ustalenie przez Sąd Apelacyjny niepowoływanego przez

powoda faktu wygaśnięcia umowy kredytu najpóźniej 8 czerwca 2018 r. W świetle art. 321 § 1 k.p.c. zakaz orzekania ponad żądanie dotyczy bądź samego żądania (*petitum*), bądź jego podstawy faktycznej (*causa petendi*). Granic przedmiotu orzekania nie wyznacza natomiast kwalifikacja prawna żądania i do jej określenia zastosowanie mają zasady *da mihi factum ego dabo tibi ius* oraz *iura novit curia*.

W niniejszej sprawie powód wystąpił z powództwem opartym na wekslu. Roszczenie z weksla i roszczenie ze stosunku podstawowego, uzasadniające jego wystawienie są dwoma odrębnymi roszczeniami, opartymi na różnych podstawach faktycznych i prawnych. Wierzyciel, którego wierzytelność została zabezpieczona wekslem gwarancyjnym, ma możliwość wyboru, czy skorzystać z uprzywilejowanej procesowej drogi dochodzenia roszczeń wekslowych, w której wystarczające jest co do zasady powołanie się jedynie na treść weksla (art. 485 § 2 k.p.c.), czy wytoczyć powództwo oparte na stosunku podstawowym. Powołanie się przez powoda na treść weksla oraz, uzupełniając, na fakty i dowody usprawiedliwiające roszczenie ze stosunku podstawowego, nie zmienia podstawy faktycznej i prawnej żądania opartego na wekslu. Także odwołanie się przez pozwanego w zarzutach od nakazu zapłaty do stosunku podstawowego wobec dochodzonego od niego roszczenia wekslowego, prowadzi do uwzględnienia tego stosunku w ramach oceny zasadności roszczenia wekslowego, natomiast nie prowadzi do zmiany ani podstawy faktycznej, ani prawnej żądania powoda (zob. wyroki SN: z 7 maja 2009 r., IV CSK 549/08; z 11 marca 2011 r., II CSK 311/10, OSNC-ZD 2011, nr 3, poz. 66, i z 3 czerwca 2015 r., V CSK 550/14). Przedmiotem postępowania pozostaje w dalszym ciągu roszczenie wekslowe z tą różnicą, że stosunek prawny uzasadniający wystawienie weksla należy również uwzględnić w ramach oceny zasadności roszczenia wekslowego. Ocena Sądu *meriti* powinna w takim wypadku prowadzić do ustalenia, czy istniało i w jakiej wysokości w ramach stosunku podstawowego roszczenie powoda zabezpieczone wekslem, czy miał on w konkretnych okolicznościach faktycznych, z wagi na treść umowy i deklaracji wekslowej, uprawnienie do wypełnienia weksla i czy uprawnienie to zostało, w świetle przepisów prawa wekslowego, wykonane bez ich naruszenia (zob. wyrok SN z 16 grudnia 2015 r., IV CSK 131/15).

W sprawie, której dotyczy rozpatrywana skarga kasacyjna, powód mógł

wypełnić weksel w każdym czasie w przypadku niedotrzymania umownych terminów spłaty kredytu, nie zaś wyłącznie w przypadku skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu. Okoliczność, czy doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej, czy też upłynął przewidziany nią okres spłaty kredytu nie miała w sprawie istotnego znaczenia. Odwołanie się przez Sąd Apelacyjny do „wygaśnięcia” umowy kredytowej miało zatem charakter posiłkowy i w żadnej mierze nie świadczy o wyrokowaniu ponad żądanie pozwu.

Uchylenia lub zmiany wyroku nie może powodować zarzut naruszenia art. 365 k.p.c. przez uznanie, że uprawomocnienie się nakazu zapłaty przeciwko jednemu z dłużników solidarnych wiąże Sąd drugiej instancji co do istnienia i zakresu wymagalnego zadłużenia wobec powoda z tytułu zaciągniętego kredytu. Skarżąca, błędnie kwalifikując tę podstawę skargi kasacyjnej jako zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego; w jego uzasadnieniu wskazuje, że uprawomocnienie się nakazu zapłaty względem pozwanego nie może rzutować na wynik postępowania przeciwko niej, a nadto prawomocny wyrok oddalający powództwo wobec niej uwzględniałby zarzuty wspólne dla wystawcy oraz poręczyciela weksla (art. 47 pr.weksl. i art. 375 § 2 k.p.c.), co umożliwiłoby P.Z. na wystąpienie z żądaniem pozbawienia wykonalności wydanego w stosunku do niego tytułu wykonawczego na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Jest rzeczą oczywistą, że błędne byłoby założenie, iż uprawomocnienie się nakazu zapłaty względem pozwanego P.Z. automatycznie przesądzało o wyniku postępowania przeciwko pozwanej. Sąd Apelacyjny nie uczynił jednak takiego założenia. Uznał jedynie, że na mocy art. 365 § 1 k.p.c. nakaz zapłaty wiąże przy ustaleniu istnienia i zakresu wymagalnego zadłużenia wobec powoda z tytułu zaciągniętego kredytu. Pozwana miała jednak możliwość przedstawienia w postępowaniu wywołanym zarzutami do nakazu zapłaty dowodów, które podważałyby zakres istniejącego zobowiązania po jej stronie, jako awalisty. Dowodów takich jednak nie przedstawiła. Ponadto w zakresie wysokości roszczenia powoda Sąd Apelacyjny nie oparł się wyłącznie na treści nakazu zapłaty. Wyliczona przez powoda należność dochodzona z weksla poparta była załączonymi przez niego dokumentami prywatnymi, którym Sąd Apelacyjny dał wiarę, biorąc pod uwagę okoliczność, że pozwana nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów wskazujących na

inną kwotę należności. Kwestia materiału dowodowego, który stanowił podstawę do wyliczeń oraz ewentualnych błędów w wyliczeniach uchyla się natomiast spod kognicji Sądu Najwyższego i nie może być przedmiotem jego rozważań.

Podobnie uchylenia lub zmiany wyroku nie może uzasadniać naruszenie art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 75c pr.bank., w sytuacji gdy powód nie wykazał, aby przed doręczeniem wypowiedzenia umowy skutecznie wezwał pozwanego P.Z. do zapłaty zaległości, jednocześnie informując go o możliwości restrukturyzacji umowy kredytu. Jak już była mowa, Sąd Apelacyjny słusznie przyjął, że kwestia skuteczności wypowiedzenia umowy w sytuacji oparcia powództwa o stosunek wynikający z wystawienia i poręczenia weksla oraz wobec możliwości wystawienia weksla bez względu na fakt wypowiedzenia umowy kredytu, pozostaje bez znaczenia.

Powyższa argumentacja aktualna pozostaje także w odniesieniu do zarzutu błędnej wykładni i braku zastosowania art. 104 zd. 1 k.c. Niezależnie od tego, słuszne jest odwołanie się w tym zakresie do domniemania z art. 97 k.c. Wyłączenie tego domniemania musiałoby się zatem opierać na wskazaniu konkretnych okoliczności. W sytuacji, gdy osoba, która złożyła podpis na wezwaniu wykonywała pracę w dziale restrukturyzacji, posługiwała się papierem firmowym oraz pieczęcią banku, a pozwana nie przedstawiła konkretnych dowodów na to, że osoba ta nie była przez powoda umocowana do wystosowania takiego wezwania, nie ma podstaw do tego by twierdzić, że nie była ona umocowana do działania w imieniu banku.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

Marcin Łochowski
(R.N.)
[ms]

Tomasz Szanciło

Krzysztof Wesołowski